

[Hagbart Berg.]

helt ens indenfor de tre Etater, vi her lovgiver om.

Jeg skal da slutte med at sige, at jeg ved jo meget vel, at man i visse Dele af Befolkningen og ogsaa indenfor visse politiske Partier mener at se sin Fordel i at fremstille Venstre som et tjenestemandsfjendtligt Parti. Jeg maa sige, at vi under Hensyn til de skiftende Konjunkturer har ført en Lønpolitik, som vi kan forsvare; og hvor særlige Forhold gør ekstraordinære Foranstaltninger paakrævede, er vi villige til at gaa til saadanne ekstraordinære Foranstaltninger. Vi er villige til overfor alle Dele af vor Tjenestemandsstand at vise den Retfærdighed, som de har Krav paa. Dette Forslag er Udtryk derfor; og jeg anbefaler det til hurtig Fremme her i Tinget.

Friis-Skotte: Paa mit Partis Vegne skal jeg her udtale i Overensstemmelse med, hvad jeg udtalte ved Normeringslovens anden Behandling den 24. Marts, og hvortil jeg ganske kan henvise, at vi ikke finder, at denne Sag bør løses isoleret eller forud for den almindelige Revision af Lønningsloven, saa meget mindre som denne er saa nær forestaaende, at den allerede skal foretages i den kommende Rigsdagssamling 1929—30.

Lønningsloven af 1919, som altsaa nu skal til Revision, blev jo bygget op af en Kommission, hvori de forskellige Organisationer var repræsenteret, og hvor de forskellige Interesser afvejedes imod hinanden. Og hvad der end kan kritiseres af denne Lovs Bestemmelser, maa det vistnok erkendes, at den paa en sjælden og heldig Maade fik tilvejebragt Balance mellem de forskellige Lønklassers Krav om Lønnens relative Størrelse og Klassernes indbyrdes Placering, en Balance, som skaffede den først en enstemmig Tilslutning i Lønningskommissionens af saa mange forskellige Interesser prægede Forsamling og dernæst en lige saa enstemmig Tilslutning her i Rigsdagen. Det er vor Opfattelse, at kun ved en tilsvarende samlet Revision vil man kunne finde den tilstrækkeligt afbalancerede Form, hvorved Spørgsmaalet om Avancement for Bundklasserne kan løses uden at skabe en ny evig Uro om Lønningsloven, som hverken Tjenestemændene, Regeringen og Rigsdagen eller Befolkningen kan være tjent med.

Vi gav Regeringen dette gode Raad i Foraaret; men Regeringen havde jo paa det Tidspunkt gjort det ekstraordinære Skridt ved en Skrivelse til visse Organisa-

tionsformænd at binde sig til at fremsætte Forslag til en partiel Ordning allerede i Aar forud for den almindelige Lønningsrevision, til Løsning af en enkelt Gruppens Assistenternes Avancementsvilkaar. Forhandlingerne her den 24. Marts mundede derfor ud i en Henstilling til Finansministeren om da at søge en Ordning gennemført i Aar, hvorved Avancementsspørgsmaalet toges op for samtlige Bundklassers Vedkommende, og hvorved man tog Hensyn til de forskellige Bundklassers lige berettigede Krav paa Avancement. Denne Henstilling har Finansministeren ikke taget til Følge. Den Række Henvendelser fra de forskellige Tjenestemandorganisationer, som jeg spaaede vilde komme, foranlediget ved Meddelelsen om Regeringens Løfte til Assistenterne i Trafik- og Toldetaterne, og som ogsaa har fundet Sted i Sommer, har Regeringen alle afvist dels af finansielle Grunde og dels under Henviisning til den forestaaende Revision af Lønningsloven; og her foreligger altsaa nu kun det i Foraaret annoncerede Forslag om Oprettelsen af en ny Avancementsstilling, en Overassistentstilling for Assistenterne i Trafik- og Toldetaterne. Under disse Omstændigheder maa vi gentage vor Henstilling fra i Foraaret, denne Gang til Rigsdagens Partier, som formentlig ikke af noget Løfte er bundet til en saa ekstraordinær Lovgivning, om enten at lade dette Spørgsmaal hvile til den samlede Revision af Lønningsloven næste Aar eller ogsaa, at Folketingets Lønningsudvalg — hvortil jeg gaar ud fra, at Forslaget vil blive henvist, og hvor Rækken af Henvendelser fra de afviste Organisationer utvivlsomt ligger paa Udvalgets Arbejdsbord, den Dag det begynder sit Arbejde —, at Lønningsudvalget søger at finde en Ordning, hvorved der tages lige ligt Hensyn til de forskellige Bundklassers Avancementskrav. Vi kan — det kan jeg straks sige — ikke gaa med til en isoleret Ordning som den her foreslaaede; og vor Stilling til Forslagets videre Behandling vil være afhængig af, hvad der under Udvalgsarbejdet kan gøres for at opnaa en mere alsidig Ordning.

Naar jeg et Par Gange har brugt Ordet „ekstraordinær“ — jeg lagde Mærke til, at den ærede Ordfører (Hagbart Berg) brugte det samme Udtryk —, er det ikke noget, jeg selv har fundet paa, og jeg har heller ikke brugt det Ord flere Gange end selve det Udvalg, der har udarbejdet Forslaget, thi i dette Udvalgs Betænkning, som findes vedføjet Forslaget, siges bl. a. Side 12, at Overassistentstillingen betragtes som værende af